

Většina genealogických informací v publikovaném *Silmarillionu* je samozřejmě odvozena z prací napsaných až po *Pánu Prstenů*. V *Quenta Silmarillion* [Historie Středozemě, díl 5] a *Beleriandských análech* [Historie Středozemě, díly 4 a 5] byl Barahir, otec Berenův, synem Bëora Starého, a lid Marach ještě vůbec neexistoval.

Rukopis se od strojopisu dále liší v úvodu, kde se tvrdí, že se Andreth „zajímala o vše, co se mohla dozvědět o Eldar“ a že Finrod byl často Eldar nazýván *Atandil* (nebo *Edennil*).

V první poznámce pod čarou na začátku hlavního textu, která se týká časového zařazení *Athrabeth*, je napsáno, že se odehrál „asi v roce 409, během Dlouhého míru (206–455)“. V roce 206 vyšel poprvé z bran Angbandu Glaurung a v roce 455 vzplála Dagor Bragollach, neboli Bitva náhlého plamene, poté co bylo prolomeno obležení Angbandu. Podle starší chronologie, zachované ještě v *Šedých análech* z roku 1951 [Historie Středozemě, díl 10] se Finrod Felagund setkal s Bëorem na úpatí Modrých Hor v roce 400, zde je však datum setkání posunuto o devadesát let zpět, do roku 310 (viz autorova třetí poznámka pod čarou).

Stalo se, že onoho jara[†] pobýval Finrod nějaký čas v domě Belemirově a zapředl řeč o lidech a jejich osudu s Andreth, Moudrou ženou. Nedlouho totiž předtím, krátce po slunovratu, zemřel Boron, Pán Bëorova lidu, a Finrod byl zarmoucen.

„Mrzí mě, Andreth, že tvůj lid tak rychle odchází. Nyní je pryč i Boron, otec tvého otce. A ačkoli, jak říkáš, byl podle měřítek tvého lidu stár[†], přece jsem ho znal jen krátkou dobu. Vždyť to není tak dávno, co jsem potkal na východě této země Bëora[§], a přece už odešel, a jeho synové a syn jeho syna také.“

„Vždyť už je to víc než sto let,“ řekla Andreth, „co jsme přešli Hory; a Bëor, Baran i Boron se dožili více než devadesáti let. Než jsme objevili tuto zemi, býval náš odchod mnohem rychlejší.“

„Takže tu jste spokojeni?“ zeptal se Finrod.

„Spokojeni? Lidské srdce není nikdy spokojeno. Každé loučení a umírání mu způsobuje zármutek. A i když se skomírání zpomalí, je to stejně jen drobné zlepšení, nepatrný ústupek Stínu.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Finrod.

[†] Bylo to kolem roku 409, během Dlouhého míru (260–455). V té době už byli Belemir a Adanel starí podle představ lidí, protože jim bylo kolem sedmdesáti. Ale Andreth byla na vrcholu svých sil a nedosáhla ještě ani padesátky (bylo jí 48). Zůstala svobodná, což se nepovažovalo za neobvyklé u Moudrých žen.

[‡] Bylo mu 93 let.

[§] V roce 310, asi o sto let dříve.

POZNÁMKY

1. Viz koncept dopisu mého otce ze září 1954 (*Dopisy*, č. 153): „Elfové a lidé patří z biologického hlediska zjevně k téže rase, protože jinak by nemohli přivádět na svět životaschopné potomstvo, dokonce ani ve výjimečných případech“ a následující pasáže.
2. Podle chronologie *Análů Amanu* [Historie Středozemě, díl 10] se elfové vzбудili v roce 1050 letopočtu Stromů, 450 těchto let před prvním východem Slunce, neboli o něco více než 4300 našich let.
3. V originále „demiurgic labour“ — tvůrčí činnost „demiurgů“, ve smyslu mocných, ale konečných bytostí, podřízených Bohu.
4. V pozdních pracích lze nalézt mnoho zmínek o nadřazenosti Melkorovy moci již od samého počátku; viz také esej *Melkor Morgoth* v oddíle *Přetvořené mýty* [Historie Středozemě, díl 10]. Je zajímavé, že ve svém dopise Rhoně Beare z října 1958 (*Dopisy*, č. 211) můj otec napsal: „V kosmogonickém mýtu se vypráví, že Manwë byl Melkorův „bratr“, což znamená, že podle Stvořitelova záměru byli vrstevníky a měli stejnou moc.“
5. Viz Finrodova slova v *Athrabeth*: „Za koncem světa se už nebudeme měnit. A budeme si pamatovat své velké nadání, které budeme vidět stále jasněji, jak budou věky Ardy ubíhat. Bude to těžké břemeno, obávám se, ale ve dnech, o kterých mluvíme, to bude velké požehnání.“
6. Odkaz se týká Panny Marie. Viz poznámka pod čarou v dopise č. 212, což je koncept pokračování dopisu zmíněného v pozn. 4.
7. Tato analýza se nedrží přesně skutečného průběhu *Athrabeth* a — jak je výslovně řečeno — ani se o to nesnaží. Ve skutečnosti to byl Finrod, který řekl, že „se lidské neštěstí stalo hroznou pohromou“ („strašná byla změna jejich stavu během všech neštěstí“) a jeho poznání, že „Melkorova moc musela být mnohem větší, než si Eldar dovedou vůbec představit“ se objevuje v rozhovoru mnohem dříve („změnit osud celého rodu Děti, uloupit jim jejich dědictví: jestliže snad přece jen může něco takového učinit vzdor Eruovi, pak je mnohem větší a strašnější, než jsme si mysleli“).
8. „Aegnor zahynul krátce po tomto rozhovoru“ — ve skutečnosti o 46 let později.
9. V *Šedých Análech* [Historie Středozemě, díl 10] a v publikovaném *Silmarillionu* je jasně řečeno, že Finrod vládl svému velikému království z pevnosti Nargothrond (postavené o několik století dříve) během Obléhání Angbandu a že do Bitvy náhlého plamene přispěchal z jihu. Naopak na konci *Athrabeth* říká Andreth, že se vrací na sever „k mečům, dobývání a obranným zdem“ a v tomto úryvku se říká, že se svými bratry a s Bëorovým lidem „pobýval v severním království“ a že se skryl v Nargothrond, když bylo Obležení prolomeno.